

gers og Repræſentationers Mening under alle Omſtændigheder bør gjøres. Med diſſe Ord ſkal jeg tillade mig at anbefale Thinget at vedtage Mindretallets Forſlag.

Fønger: Jeg antager ikke, at Thinget vilde finde det rigtigt, om jeg fulgte Ordſpøreren i den Del af hans Foredrag, hvori han har været ſig ind paa den høiere Politik og paa Siſninger angaaende den Indfyldſe, ſom vor Beſlutning maatte have paa den politiffe Tilſtand mellem to fremmede Riger; thi jeg tror, at dette vil det høie Thing i det Hele finde, er en Sag, der for Diebliffet maa ſtaa alſfor dunkel, til at vi med Nytte kunne drøfte den. Derimod finder jeg mig ſtærkt opfordret til at fremlægge for Thinget nogle Betragtninger om en Sag, der danner det Hovedſpørgsmaal, ſom her foreligger, fordi det paa Grund af den ſtore Enſtemmighed, der har været tilſede tidligere, naar vi have behandlet denne Sag, ikke har været Leilighed for os til at komme ind paa Drøftelſen af det ſaare vigtige Spørgsmaal, hvilken Betydning det i det Hele har for et Lands Myntvæſen, at der om dette er afſluttet en Konvention eller Overenskomſt med en eller flere fremmede Magter. Det maa jo i det Hele taget bemærkes, at naar man indlader ſig paa at ſlutte en ſaadan Overenskomſt med en eller flere fremmede Stater, opgiver man en Del af ſin Frihed for en vis Tid, og da man jo altid maa ſe at bevare ſig meget af ſin Frihed, ſom man fornuſtigviſ kan, er der alſaa viſte Grunde, der beſtandig maa ſtille ſig i Veien for at ſlutte nogen Konvention. Paa den anden Side er det os jo tilfræffelig bekendt, baade af det private og af det offentlige Liv, at det ved mangfoldige Leiligheder alligevel viſer ſig ſærdeles nyttigt, ja uundverligt, for de enkelte Menneſter eller de enkelte Stater at afſlutte viſte Overenskomſter med deres Medmenneſter eller med andre Stater, idet nemlig kun gjennem ſaadanne Konventioner viſte Goder kunne opnaas, ſom man uden dem vilde gaa glip af. Spørgsmaalet er alſaa her, naar der er Tale om Myntkonventionen, hvilke ere de Goder, ſom man opnaar gjennem en Myntkommiſſion, og hvilke ere de Under, man udfætter ſig for ved ikke at indgaa den. Jeg vil da i denne Henſeende tillade mig at henlede de Herrerſ Opmærksomhed paa de væſentligſte af de Goder, ſom man opnaar ved at afſlutte en Myntkonvention. Det forſte Gode er, at man, ſaaſværent man er en lille Stat eller et lille Land, ſom har et ganſke ſæreeget Myntſyſtem, vil ved at afſlutte en Myntkonvention med tilgrændſende Lande udvide ſit Myntgebet, at man udvider den Jordffade og Lærligheden af det Samfund, i hvilket det paagjældende Myntſyſtem er gjældende. Derved opnaar man et ſikkre Mynternes Benyttelſe; thi mine Herrer! Erfaringen har lært, at naar et lille Gebet grændſer op til flere

andre Gebeter, hvor der herſter et fra dets forſkjelligt Myntſyſtem, er dets Mynt i ganſke overordentlig Grad udfat for at blive trængt ud af Benyttelſen i dette Land eller at blipe blandet med de tilgrændſende Landes Myntforter, ſom komme ind og tilveiebringe en meget ſtor Forvirring. Dette er en Erfaring, ſom er prøvet paa mange Steder, og ſom har bevirket, at i Nutiden Retningen ſtaadig har været for at indſkrænke Antallet af de Myntſyſtemer, ſom tidligere have været gjældende. Endnu for 20 til 30 Aar ſiden var der i den civiliferede Verden et meget ſtore Antal Myntſyſtemer gjældende, ja et mange Gange ſtore Antal endogsaa, end der nu er. Erfaringen har alſaa viſt, at det er ſkadeligt for et lille Lands Myntſyſtem at være iſoleeret. Nu foreligger der her et Tilfælde, hvor vi, der danne en lille Stat med kun 2 Millioner Menneſter, have ſølt dette, og vi have haabet at opnaa en Udvidelſe af vort Myntgebet til en Samling af 8 Millioner Menneſter. Dette ſaab er foreløbig ſtrandet, men der foreligger os nu et Tilbud om at ſaae det udvidet til 6 Millioner Menneſter, og ſaa ſiger jeg, at allerede det at ſaae vort Myntgebet udvidet fra 2 Millioner til 6 Millioner, er et overordentligt ſtort Gode i Retning af Betryggelſe af Mynten. Den anden Fordel, ſom man har derigjennem, at man lar et Myntſyſtem falles med Nabolandene ved en Konvention, er det, at det kun gjennem en ſaadan Konvention er muligt, at de Mynter, der ere prægede i vort Land, kunne have fri Cirkulation i det andet Land, og de, der ere prægede i det andet Land, kunne have fri Cirkulation i vort Land; thi det er kun gjennem konventionsmæssige Beſtemmelſer, at de forſkjellige Staters Regjeringer kunne forpligte ſig til at modtage Mynterne i de offentlige Kaſſer, og kun derigjennem er Mynternes Cirkulation ſikret. En Mynt kan udbrede ſig ad Frivillighedens Lei temmelig meget i Grændſelandene, fra det ene Grændſeland til det andet, men den kan aldrig have noget ſikkert Omløb, naar ikke Grændſelandets Behovere ere ſikkre paa til enhver Tid at kunne ſaae den Mynt, ſom de have modtaget, eſtattet med fuld Verdi i deres egen Mynt. Dette er alſaa den anden Grund. Ogsaa den vil blive fyldeſtgjort i endnu ſtore Grad ved den oprindelige Lante, end den vil kunne fyldeſtgjøres, naar Lanten indſkrænkes ſaaledes, ſom det nu er foreſlaaet. Men ſelv ſaaledes ſom det nu er foreſlaaet, vil det have den allerſtørre Betydning; thi ikke alene er der ſtore og vigtige Stræmninger af Landet, der ere at betragte ſom Grændſelande med Sverige. — de øſtlige Dele af Landet ere allerede nævnte i Mindretallets Betænkning, og det er allerede en meget vigtig Del af Landet; men der er ikke alene Tale om den øſtlige Del af Sjælland, men ogsaa om Bornholm og navnlig, naar Dampſkibsarten mellem det veſtlige Sverige og Frederikshavn udvikler ſig videre, vil dette Forhold ogsaa udbrede ſig ſtærkt i det nordlige Syl-